

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 193.

Tredie Session.

92de Møde.

Onsdagen den 3die Mars.

(Fortf.)

Finantsministeren (fortsat): Men ved Siden af disse 2 Maader at disponere over Statens Overskud paa, kan der tænkes en tredie, og det er den, som hidtil har maattet finde Sted, og som jeg troer i den nærmeste Fremtid alene vil kunne finde Sted, forsaavidt det hele Overskud angaaer, den nemlig, at det overlades Administrationen, efter Omstændighedene, i Aarets Løb at træffe saadanne Dispositioner, som ikke iforveien udtrykkelig ere paaviste i selve Finantsloven, og som for en stor Deel heller ikke egne sig til saaledes at stadfæstes ved Tillægsbevillingen, men derimod fuldstændigt egne sig til Decharge. Naar Statsrevisorerne da ved at gennemgaae Regnskabet finde, at der er truffet Dispositioner, som ikke ligesvem ere hjemlede ved den almindelige Finantslov eller ved en speciel Tillægsbevilling, vil det være deres Sag at bringe det under Rigsdagens Overveielse; der vil da finde Undersøgelse Sted om, hvorvidt disse Dispositioner have været heldige for Staten eller ikke, og i Henhold dertil tager saa Rigsdagen sin Beslutning. Det er den Fremgangsmaade, som jeg har maattet følge i den Tid, jeg har været Finantsminister, og som jeg troer, man er nødsaget til at følge, indtil det ved en nærmere Ordning af vore finantsielle Forhold i det Hele vil blive muligt at tage andre Bestemmelser. At det for Finantsministerens personlige Vedkommende naturligviis er meget nemmere, og i alle Henseender sikkrere og behageligere, at have bestemte Lovforskrifter for, hvor Meget af Kassebeholdningen han skal anvende som Reservecfond, og hvor Meget han skal gjøre frugtbringende som løbende Kasse-

beholdning, er en Selvfølge; thi da han har intet Ansvar, han adlyder blot Loven; om den er hensigtsmæssig eller ikke i det givne Tilfælde, om maatte en Afvigelse fra Loven vilde være fordeelig for Statskassen, bliver forsaavidt ikke hans Sag, han bliver angerløs. Men det er ogsaa en Selvfølge, at, inden man skrider til at gjøre et saadant Lovforslag, hvilket efter min Mening bør udgaae fra Finantsministeren selv — han bør tage Initiativet dertil —, maa man, netop fordi denne Fremgangsmaade vilde være saa faare beqvem for Finantsministeren, men let kunde blive ufordeelig for Statskassen, have tilstrækkelig Erfaring, inden man paa den Maade bandt Administrationen, og derved frastrev den Ret til muligviis at kunne træffe meget heldige Dispositioner for Statskassen. Jeg skal tillade mig at oplyse dette ved et Exempel, hentet fra den nærmest foregaaende Tid. Jeg har, uden nogen særlig Bemyndigelse, i Tillid til, at det Ansvar, jeg derved vilde paadrage mig, ikke vilde være større, end at det vilde blive billiget af Rigsdagen, paa en Tid, da jeg, efter det Kjendskab, jeg havde til de politiske Forhold, og efter min Forventning om, hvorledes de vilde udvikle sig, maatte ansee det for heldigt, indkjøbt den hele Beholdning, som vi behøve til den contractmæssige Amortisation af det engelske 3 Procents-Laan for næste Aar, og derved sparet Statskassen en ikke ubetydelig Sum. Naar jeg nu havde ønsket ikke at paadrage mig noget Ansvar, saa havde jeg undladt denne Foranstaltning, som jeg anseer gavnlig for mit Fædreland, jeg havde forholdt mig ganske rolig, og ventet indtil den Tid kom, da vi skulde bruge disse Papirer, og vi havde da maattet kjøbe dem til en høi Priis. Jeg antager derfor, at, naar der skal gives en Lov om saadanne Anliggender, naar man